

Formanden: Til denne Sags Foretagelse udkræves Tingets Samtykke; hvis ingen udtaler sig derimod, betragter jeg dette som givet. (Ophold). Det er saaledes givet.

Der var intet Ændringsforslag stillet.

Sagen i sin Helhed sattes til Forhandling.

Ingen forlangte Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 45 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Konseilspræsidiets.

Derpaa foretoges den sidste Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Nationalbankens Oktroj.

(Lovforslaget, som vedtaget af Folketinget, findes i Tillæg C. Sp. 975).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Alberti): Nationalbankens Oktroj af 4. Juli 1818 blev, som bekendt, givet for 90 Aar og udløber den 31. Juli 1908. Som Følge heraf har det været nødvendigt at tage under Overvejelse, hvorledes man i Fremtiden skulde indrette sig med Hensyn til Ordningen af Udstedelsen af Pengesedler her i Landet. Det første Hovedspørgsmaal, som forelaa, var, om man skulde gaa over til Indretningen af en Statsbank, lade Staten tage Pengeseddeludstedelsen i sin Haand, eller om man ligesom nu skulde overlade den til et privat Pengeinstitut. Regeringen kom meget hurtigt paa det rene med sig selv om, at det var heldigst at blive i det Spor, man nu er i, idet dels de Erfaringer; man her i Landet, og ogsaa i andre Lande, tidligere har gjort med Hensyn til at lægge denne Sag i Statsmagtens Haand, vare afskrækkende, og dels forskellige an-

dre Betæneligheder derimod gjorde sig gældende. — Naar man da vilde blive i det Spor, som hidtil er fulgt, at lade denne Sag blive i et privat Pengeinstituts Haand, opstod dernæst det Spørgsmaal, om man skulde søge dannet et nyt Institut til at ordne Sagen, eller om man skulde søge en Fortsættelse af den nu bestaaende Tilstand, og da man var paa det rene med, at Nationalbanken i den Tid, der er forløben, har røgtet sit Hverv til Bedste for Samfundet, mente man, at det vilde være urigtigt at forsøge noget nyt, uden at man først havde prøvet en Forlængelse af den bestaaende Tilstand. Nu kunde det selvfølgelig ikke lade sig gøre, at Regeringen paa egen Haand og uden Forhandling med Nationalbanken udarbejdede et Lovforslag om de Regler og Betingelser, hvorpaa den nu bestaaende Tilstand kunde fortsættes. Det fulgte af sig selv, at man maatte forhandle med Nationalbanken derom og sikre sig, at Banken ogsaa var villig til at fortsætte paa de Vilkaar, som Regeringen kunde acceptere. Der har, som Følge deraf, fundet en Række Forhandlinger Sted mellem Regeringen og Nationalbanken, som tilsidst fandt deres Udtryk i den Overenskomst, der indeholdes i det Lovforslag, som blev forelagt i det andet Ting. Paa enkelte Punkter er Lovforslaget der blevet forandret, men det er uvæsentlige Punkter, og Nationalbanken har accepteret de saaledes vedtagne Forandringer. Lovforslaget foreligger saaledes for dette høje Ting i en Skikkelse, hvorom der er Enighed mellem Regeringen og Nationalbanken. Det er en Selvfølge, at dette høje Ting, ganske ligesom Folketinget, staar fuldstændig frit lige overfor denne Overenskomst, om det mener, at den varetager baade Statens og Samfundets Interesser, og at det høje Ting kan give sit Bifald til den — eller at den har saadanne Mangler, at den ikke egner sig til at være Grundlag for den fremtidige Ordning. Tinget staar selvfølgelig fuldkommen frit, og jeg vil, for saa vidt der fra Tingets Side skulde fremkomme Krav om Forandringer i den trufne Overenskomst, søge en Forhandling med Nationalbanken derom, dersom jeg da antager, at der paa Rigsdagen i det hele vil kunne opnaas Enighed om Lovforslaget med saadanne Forandringer.